

ELS XARAGALLS DE MEREIG

En aquest itinerari us presentarem un dels paisatges més peculiars d'Andorra: els xaragalls de Mereig. Es tracta d'una morfologia derivada de l'acció erosiva de l'aigua sobre un sediment glacial tou. En realitzar l'itinerari heu d'anar en compte perquè la seva major part transcorre camp a través i hi ha zones força dretes.

Hi ha quatre agents erosius que modelen la superfície terrestre i són els responsables del relleu que observem en l'actualitat:

- El vent que carregat de partícules de roca es capaç de tenir un gran poder erosiu
- El gel que amb el seu moviment lent pot arrossegar grans volums de gel i roca.
- Les grans masses d'aigua com els oceans i grans llacs que modelen contínuament les costes.
- L'aigua de pluja, l'aigua corrent en superfície i en el subsòl. És d'aquest últim agent de modelat del que en veurem un resultat.

Detall de la zona dels Xaragalls.

Itinerari

Durada aproximada anar i tornar 1 hora.

Pugeu d'Encamp cap a Canillo per la carretera general. Passat el trencant de Meritxell trobareu a ma dreta una gasolinera i a ma esquerra el cementiri de Canillo. Creueu cap a l'esquerra i podeu deixar el cotxe just davant del cementiri.

Seguiu la carretera que heu aparcat cap amunt endinsant-vos cap a la vall de Mereig.

Al cap d'uns 500 metres trobareu un cartell de fusta que indica la direcció cap a Mereig. Seguiu els punts grossos.

Arribarà un moment que trobareu una canonada d'aigua de color negre. Seguiu-la cap a dins de la vall (mà esquerra). Aneu flanquejant el vessant sense perdre de vista la canonada fins arribar al torrent. En aquest punt tireu torrent amunt fins arribar als xaragalls que identificareu fàcilment.

La formació dels xaragalls

Les roques grises que veiem varen ser sedimentades per la glacera quaternària que baixava per la vall del Valira d'Orient. Les roques que van dipositar les glaceres s'anomenen tills. Aquests són formats per partícules de mida molt heterogènia, des d'argiles i sorres a blocs de varis decímetres de diàmetre. Són roques molt poc consolidades, és a dir, s'esmicolen amb molta facilitat.

Just en el moment que la glacera va abandonar la vall de la Valira d'Orient els processos externs, especialment l'aigua, van començar a atacar aquests tills, erosionant-los i donant-los-hi la configuració actual, en forma de xaragalls.

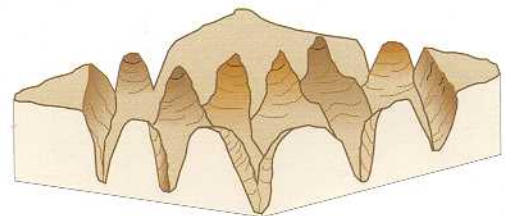
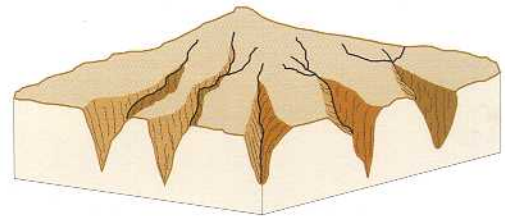
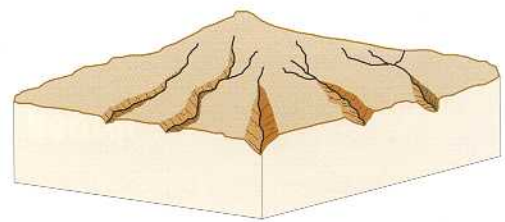
L'aigua comença a erosionar en el mateix moment que cauen les gotes de la pluja. Les gotes de pluja en tocar el terra originen una esquitxada que aixeca partícules del terra i les diposita en un altre indret. Es creu que una tempesta violenta pot arribar a canviar de lloc 225 tones de sòl per hectàrea.

Posteriorment aquestes gotes es concentren provocant un escolament superficial d'aigua. Aquesta aigua que circula per la superfície de la roca es va emportant les partícules soltes i les transporta vessant avall. Quan el cabal va augmentant l'aigua es concentra i adquireix un poder de transport de partícules

molt major. Es formen aleshores petits torrents que a la vegada s'uneixen formant-ne de més grossos. Entre torrent i torrent queden aquestes petites elevacions que podeu observar, anomenats penitents.

De vegades l'erosió dels torrents és tan forta que el penitent queda sense base i cau sencer.

Aquests processos que us hem explicat són molt més forts si no hi ha vegetació, és per aquesta raó que la desforestació afavoreix de manera molt important l'erosió.

Els tills que observeu van començar a erosionar-se en el mateix moment en el que es van retirar les glaceres, aquesta erosió s'ha anat intensificant fins a obtenir la morfologia actual com podeu veure en el dibuix.

